

Vzpomínka mojí babičky na to, jak se stavěl dům v osmdesátých letech.

„V osmdesátých letech bylo skoro samozřejmé, že kdo mohl, pustil se do stavby vlastního domu. Bytů byl nedostatek, na přidělení se čekalo roky a člověk nikdy nevěděl, jestli se na něj vůbec dostane. Takže jsme moc neváhali a řekli si, že si s dědou dům postavíme sami, svépomocí. Firma byla drahá a stejně bychom se nejspíš nedočkali.

Začínali jsme od nuly. Nejdřív se musel srovnat terén, vytyčit půdorys a vykopat základy. Kopalo se ručně, krumpáčem a lopatou. V týdnů děda chodil do práce a já byla doma s tvou maminkou a tvým strýcem, takže hlavní práce probíhaly o víkendech. O víkendech k nám jezdili příbuzní a kamarádi někdo kopal, jiný vařil oběd pro všechny a šlo to mnohem rychleji. Beton jsme míchali ve staré míchačce, to vy mladí dnes ani nevíte co je. Materiál se sháněl postupně a často po známosti. Když se objevily cihly nebo cement, okamžitě jsme sedli do auta, aby se na nás dostalo, protože nikdy nic nebylo jisté.

Jak dům rostl, přibývalo hodně práce. Po práci jsme se převlékli do montérek a běželi stavět. Zdilo se, omítalo se, betonovalo se, dokud nebyla tma. Všude byl prach, bahno písek a prkna. Hodně nám pomohli sousedi, s nimi jsme si půjčovali nářadí, pomáhali si s betonováním stropů, radili si s elektrikou a vodou. Kdo něco uměl, pomohl i ostatním. Odměnou bylo víno, domácí koláč nebo večeře. V horkých letních dnech jsme se vždy osvěžovali pivem.

Stavba trvala zhruba dva až tři roky, byla období kdy se nic nedělo. Nebyly peníze, čekalo se na materiál a nebo byla ukrutná zima, ve které se nedalo nic dělat. Často jsme byli unavení a říkali si, jestli jsme si na sebe nevzali moc velké sousto, ale nevzdali jsme to.

Kolem roku 1987 jsme se konečně nastěhovali. Dům ještě zdaleka nebyl hotový, chyběla fasáda, nebyly dokončené všechny pokoje a zahrada byla jen rozrytá hlína. Měli jsme však už kuchyň, koupelnu a každý aspoň malý pokoj. Postupně jsme dokončili zbytek – plot, chodníky, kůlnu a zkulturnili zahrádku. Šlo to pomalu, podle toho, jak byly peníze a čas.”

Dnes v domě bydlí babička s její maminkou. S rodiči a sestrou je skoro každý víkend jezdíme navštěvovat.